

[Kai Moltke.]

ordning, men jeg må advare den højtærede boligminister mod at møde frem her i tinget med netop sådanne forslag, som i forvejen har været en oplagt fiasko i vore nordiske nabolande, Norge og Sverige. Men det er jo ting, vi kan se på. Det vil være nyttigt at få fremskaffet disse norske og svenske erfaringer, og udvalget må vel have temmelig lang tid til det. Lovforslaget har været længe undervejs, og loven står ikke for at skulle udløbe som så mange af de andre boliglove. Lad os i nogle uger give os tid til at kunne være saglige, for saglighed betyder, at man også skaffer sig de oplysninger, som kan give et mere realistisk billede af tingene.

På dette punkt i gennemgangen har alle her fra talerstolen talt om de krav, som må stilles til boligbyggeriet. Det skal være rummeligere i kvadratmeter, siger lovforslaget. Ja, jeg er også i høj grad tilhænger af ikke for små lejligheder af hensyn til fremtiden. En bolig skal helst leve sin periode ud. Men når man rejser spørgsmålet om det store areal og de dermed følgende omkostninger, må man også gøre sig klart, at det vil trække noget andet med sig, hvis der ikke træffes ekstraordinære foranstaltninger, hvilket jeg ingenlunde er imod.

Jeg står her med det debatindlæg, som den forhenværende boligminister den 20. november fremsatte om, hvilke udgifter det ville medføre, når man satte arealet op til 110 m². Med den form og det udstyr, der kræves, vil boligudgifterne komme op på mellem 8.000 og 10.000 kr. For langt den overvejende del af befolkningen vil det næppe være tillokkende at binde an med boligudgifter på dette, endsige et højere plan. Men nu er det højere plan i mellemtiden kommet dumpende ned fra himlen i form af den fortsat høje rente og de fortsat stigende grundpriser og alt det andet, og enhver ved, at den tidligere boligministers beregninger allerede ligger meget stærkt i underkanten. Derfor bliver vi nødt til at rejse det spørgsmål: skal vi bygge udelukkende og ensidigt for mennesker, som kan betale 800 kr. månedligt for at rykke ind i et parcelhus? Og i bekræftende fald: er parcelhuse med den nuværende form for boligpolitik så det rigtige

felt at vælge i den givne situation? Alle her udtaler deres kærlighed til parcelhusejerne, men hvis man endelig vil styre videre ad den kurs, synes jeg, at hele fronten, fra det ærede konservative medlem til det ærede medlem fru Else-Merete Ross, i fællesskab skulle føre en parcelhuspolitik, som gjorde det muligt for ganske almindelige mennesker og ikke blot for dem, der kan betale 800 kr. i husleje og derover, at få et parcelhus. En sådan støtte til parcelhusejerne skal mit parti gerne give sin fulde tilslutning.

Det det medfører imidlertid et og andet, og den tidligere boligminister gav ved forrige års debat også et udmærket billede af, hvad jævne mennesker i Danmark kan overkomme. Fornuften forsvinder vel ikke altid ved, at man i boligpolitikken så at sige skifter heste i vadestedet. Den daværende boligminister sagde i sin tale den 20. november 1963 — Folketingstidende 1963-64 sp. 1195 —:

„Jeg konstaterede i aftes med tilfredshed, at det ærede medlem hr. Thestrup var enig med mig i, at den normale boligomkostning — som det også blev nævnt her i dag — burde holdes inden for ca. 20 pct. af indkomsten. Hvis denne i gennemsnit sættes til mellem 15.000 og 18.000 kr. — det gælder i hvert fald 85 pct. af befolkningen — vil det sige, at boligomkostningen for en så stor del af befolkningen ikke bør være ret meget over 300 kr. pr. måned.“

Det ville for resten være ønskeligt, hvis det ærede medlem hr. Thestrup og de konservative kunne finde forståelse også hos den nye højtærede boligminister for, at 300 kr. månedlig var en passende udgift i forhold til de 85 pct. af befolkningens indtægt. Hvis det skulle komme til en sådan forståelse, kan jeg på forhånd tilsige mit partis fulde og ubetingede støtte til forhandlinger på et så realistisk plan i henseende til befolkningsflertallets indtægt.

Men jeg må desværre sige, at de sidste tal, vi har ude fra Københavns omegn, taler et andet sprog og går i en anden retning. Selv i det sociale boligbyggeri er en lejlighed med 2 kamre og 2 værelser nået op på, ikke de 300 kr., som man tilstræbte i fjor, men på 635 kr., m²-tilskud ibereg-